

Σαμσών Ρακάς*

Η εξέγερση είναι ένα ον με μάτια θύελλας

Η εξέγερση, ούσα κραυγαλέα και δεινή ως κάτοχος μιας άλογης υπερσυνείδησης, πράττει μονάχα την εξάτμισή της από τις συμβάσεις του χρόνου -και μάλιστα άλεκτα. Τα εξεγερμένα μέλη της εισδύουν στην κοινωνική ταραχή γιατί κάτι διαισθάνονται μόνο, μια λανθάνουσα ροπή στην καλλιτεχνία του χάους, ή ας πούμε μια ηδονική θεολογία αντάξια ενός γνόφου της αγνωσίας. Όταν το μέλος εξέλθει από το γεγονός, δεν μπορεί πια να το υπερασπιστεί, αμύνεται, αναζητά τις κοινωνικές αφορμές που το προκάλεσαν, παλεύει με έλλογα επιχειρήματα και αστειότητες, αδύναμο παντελώς να παραδεχτεί την διαιώνια χαρά της ανομίας, το μόνο κριτήριο υψηλού βιώματος.

Με λίγα λόγια, η εξέγερση έχει πάντα δίκιο. Ο εξεγερμένος ποτέ.

Δεν εννοώ κάτι περισσότερο από αυτό: την εξέγερση μην την κλαις και μην την μιλάς πολύ, γιατί είναι ένα ον με μάτια θύελλας που έρχεται ακάλεστο και ραπίζει, προκαλώντας όπου γης μια στιγμιαία ιεροφάνεια, ικανή να καταδείξει πως τέλεια κοινωνία δεν θα υπάρξει ποτέ, υπέρτατο πολίτευμα δεν πρόκειται επ' ουδενί να γεννηθεί, δικαστική εξουσία ουδέποτε θα στραφεί υπέρ του ανίσχυρου, κανένα κοινωνικό συμβόλαιο δεν θα πάψει να τρέφεται από το τραύμα, πάντα το αλισβερίσι μεταξύ της εκάστοτε πλειοψηφίας και μειοψηφίας θα συντηρεί τις νέες πειθαρχήσεις, τις νέες κοινές γνώμες, τη μιζέρια των νέων φλογερών debates, όλα αυτά θα συμβαίνουν και θα αναπαράγονται δια του ομαδικού βιασμού στις Μούσες του Ιλισσού, όσο η έννοια της αυτονομίας δεν έρθει να φωτίσει τα μέλλοντά μας.

Μην χείρεσαι. Δεν πρόκειται για ουτοπία μακρινή κι αγέννητη. Η ενικότητα του ρεμβασμού ουρλιάζει μέσα μας σαν πεινασμένο ψυχάριο. Ήδη μπορούμε να γευτούμε υπόγεια τις εκλάμπεις της αυθυπαρξίας μας. Είς το όνομα ενός επικίνδυνου ρομαντισμού μπορούμε και πράττουμε την επαναμάγευση εδώ και τώρα. Εφευρίσκουμε τον ποιητικό χρόνο που δεν ρέει αλλά διασκορπίζεται. Βλέμματα ανεπίκαιρα καθώς βαδίζουμε χέρι με χέρι σε μια κατηφόρα που δεν κατεβαίνει. Αστικός βουκολισμός ενάντια στον αλγόριθμο. Συναίσθηματα αντινέτφλιξ. Ζωή χωρίς μεσολαβητές δακρύων και μεσάζοντες αδρεναλίνης. Ιδιοπρόσωποι και ουρανομανείς, να δίνουμε όρκους πάνω στους στίχους που χαραχτήκαν στον τάφο του Ομήρου:

*«Βλέπεις πώς κατακόκκινη η δύση είναι κει κάτω;
Προβάλλ' η νύχτα σαν αετός που ανάψαν τα φτερά του».*

Δεν εννοώ κάτι περισσότερο από αυτό: είμαστε άξιοι της νύχτας που αντικρίζουμε, κι εδώ δεν χωράνε άλλοθι και «θάνατος στ' αφεντικά» και «φονιάδες των λαών αμερικάνοι».

** Ποιητής, εκδότης, Ιδρυτής του Ρομαντικού Πανεπιστημίου Αθήνας*